

Süleyman Zaman

- şiirler -

Yayın Tarihi:

31.8.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması, kullanılması, dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Süleyman Zaman

1956 Divriği doğumluyum. Lise 3. sınıftan terk ettim. Evli ve 2 çocuk babasıyım. 8 yıl Kütüphanede çalıştım. Daha sonra özel sektöre ait farklı firmalarda Muhasebecilik yaptım. Emekli oldum. Halk edebiyatı konusuna ilgi duydum. 'Aşık Mahzuni Şerif'in Hayatı, Eserleri,Dünya Görüşü' ve 'Mahzuni Felsefe'si isimli iki kitabım yayınlandı. Kendime ait 200'e yakın (hece vezni ve serbset vezinle) yazılmış şiirlerim var. Bağlama çalmaktayım. Radyo ve TV. Prg. oldu.

Eserleri:

- 1-) Mahzuni Şerif; Yaşamı, Sanatı, Eserleri; Ürün Yayınları 1997 yılı basımı.
- 2-) Mahzuni Felsefesi; Meslek Yapıtları Yay. 2005 Yılı

Albenili

Bir sevdiğim var albenili
Kurban olayım, duruşuna
O gönlümde ki sevda gülü
Kurban olayım kokuşuna

Yüzüne inmiş zülferi
İnci incidir şu telleri
Ceylan bakışlı o gözleri
Kurban olayım, gözlerine

Ayın şavkı mı? Var yüzünde
Sürmeler mi? var dost gözünde
Koymadın derman, şu dizimde
Kurban olayım endamına

Neden cilve ve naz yaparsın
Ardına bakmaz da kaçarsın
Aşk şarabından, çok içersin
Kurban olayım, duruşuna

İstemem saray, istemem köşk
İnsanı mutlu, edermiş meşk
Can Zamanım'ı, söyletir aşk
Kurban olayım, bakışna

15.04.2004

Süleyman Zaman

Aşığım Dostlar

Ölmeden ölmenin sırrına eren
Gönlümün bağında, bir demet deren
Ödünsüz sevgiyi, özünden veren
Ben böyle insana, aşığım dostlar

Gelip geçicidir, dünya mekanı
Onur yoksa nidem, parayı şanı
Erdeme yönelmek, iyiliğin yolu
İyilik sunanlara, aşığım dostlar

Nefsini kırıpta, kendini aşan
Mürşidin gözetip, kaynayıp pişen
Ahya'ya ulaşır, sel olup coşan
Kendin bilenlere, aşığım dostlar

Şad olup insanda, güller açtıran
Ârifçe davranıp, bilgiler sunan
Kemlik pazarından, hep uzak duran
Böylesi bir cana, aşığım dostlar

Halden anlamazın, bakın haline
Kendin bilmeyenin, çıkın seyrine
Siz Zamanım gibi, inin derine
Felsefe yapana, aşığım dostlar

03.10.2004

Süleyman Zaman

Atatürk'üm

Yok edildi eserlerin
Terk edildi fikirlerin
Uçuk –kaçık beyinlerin
Bilmez seni Atatürk'üm

Saldırıyor sağı solu
Görmezler çizdiğin yolu
Göz yaşlarım dolu, dolu
Ağlıyorum Atatürk'üm

Beğenmeyen var yapını
Saptırdılar hedefini
Bağımsızlıkçı tezini
Unuttular Atatürk'üm

Yönetiyor kimler bizi
İhanetler dizi, dizi
Aymazların; görmez gözü
Kör olmuşlar Atatürk'üm

Amaçları parçalamak
Devrimleri karalamak
Eserini yok var saymak
İstiyorlar Atatürk'üm

Anlamaz seni aymazlar
Çıkarıcılar hiç duymazlar
Düşmanlar asla caymazlar
Yıkmaq için Atatürk'üm

Yiğit dolu Anadolu
Vurulmaz zincire kolu
Zamanım'ın gerçek yolu
Bağlı sana Atatürk'üm

24.03.2004

Süleyman Zaman

Benim

B E N İ M

Çiçek oldum yaprak ile donandım
Bulut oldum, fersah fersah yol aldım
Damlalar misali, deryaya daldım
Gerçeğin özünü, sezende benim

Ben ayrı değilim sureti haktan
Bunca varlık nasıl, var oldu yoktan
Hiç haberin var mı? Gaybı mutlaktan
Bilinmeyen şeyi, bilen de benim

Özüm farklı değil, sudan madenden
Esrime gibiyim, işmişem demdem
İlham almadın mı? Hulul'ü sırdan
Bu sırrı Ledün'ü, çözende benim

Gülbengimi çektim, konuştum sesli
Vücudum şehrine, sam yeli esti
Tinimdeki olan, Hasu'l- havastı
Beynime bilgiyi, yükleyen benim

Nihai hedefe gider her gemi
Kalma dışa bağlı, gir sen içeri
Zamanıma öğret, o ilmi şehri
Kainat sırrını soran da benim

Süleyman Zaman

Kendinci İnsan

KENDİNCİ İNSAN

İçten pazarlıkçı gönül kırıcı
Tehlikeler saçar kendinci insan
Anlaksız bir beyin, insan yorucu
Benliğe yontar, hep kendinci insan

Art niyet bürümüş, bilinci bozuk
Yaşam boyu atmış, herkese kazık
Bırakmaz kimseye, bir lokma azık
Düşünmez kimseyi, kendinci insan

Ona buna oyun oynar oyunbaz
Kötülükler yapınca alıyor haz
Bukelamun misali, çok fetvaz
Tilki gibi kurnaz, kendinci insan

El ovuşturur güçlü karşısında
Bir zenginlik yok onun çarşısında
Ama kendin görür dev aynasında
Kişiliksizdir her kendinci insan

Caka satar onun bunun yanında
Onur denen şey yok onun şanında
Yargılansa suçlu halk divanında
Nice suçu olur kendinci insan

Derya kadar sanır fikirlerini
Kurnazca kullanır zikirlerini
Zehir akan, banalca dillerini
Etik, erdem bilmez kendinci insan

Fikri başka, zikri başka başkadır
Görüntüsü hoştur, özü laçkadır
Doğrusu az, yalanları çokçadır
Karmaşık birsi kendinci insan

Zamanım hiç güven duymaz bunlara
Alışkın değilim kötü huylara
Bir sözüm olamaz fikri toylara
Olgunluktan uzak, kendinci insan

Süleyman Zaman

Ölüm Üzerine

Ölüm a gülüm
Söylemek istemez dilim
Tenimin içindeki tinin
Uçup gitmesidir ölüm.

Bedenden çıkıp sonsuzluğa
Katılmak için öz varlığa
Bilinmeyen gizemlere
Varıp gitmektir ölüm.

Ölüm a gülüm
Kalmazmış ferim gücüm
Bedendeki enerjinin
Özgürleşmesidir ölüm.

Yok olmak değil ölüm
Nüvesiyimdir tözün
Hareketsiz kalır bedenim
Bütüne dönmektir ölüm.

Ölüm a gülüm
Kolay mı söyler dilim
Bir gün can verir ser' im
Kendine dönmektir ölüm.

Yaşam; güneştir, aydınlıktır
Ölüm; gecedir, karanlıktır.
Dünyasal olandan uzaklaşmaktır
Kaostur, bilinmeyendir ölüm.

Ölüm a canım
Durur dolaşan kanım
Bütünden dağılırım
Farklılaşmaktır ölüm.

Seviliyorsa yaşam; ölüm korkutandır
Çekiliyorsa çile, sızı, ölüm yalvartandır
Her ölüm; dostuna, acı verendir
Ağlatan, bayıltan, can sıkandır ölüm.

Ölüm a ölüm
Üzülme artık gülüm
Bir gün terk eder tinim
Değişim, dönüşümdür ölüm.

Yoktur doğada ölüm; ölüm şekilde değişmektir
Öze dönüp, yeniden yaşama dönmektir
Değiştirip Zamanım'ı; başkasına can vermektir
Son değil; aslına dönmek; yeniden doğmaktır ölüm.

Ölüm a gülüm
Mekanda varsa yerin

Zamanda oluřursa tenin
Yeniden varlařmaktır lm.

04.11.2001

Süleyman Zaman

Yalan var yalan üstüne

Dünyanın bozuk temeli

Bilmem buna ne demeli
İnsan gerçeği görmeli
Yalanlar yalan üstüne

Kapanıyor işyerleri
Sıkıyoruz kemerleri
Küçülttüler ekmekleri
Zam yapılır zam üstüne

Düşürürler bizi bize
Düşmanlar görünmez göze
İş bulunmaz oldu işsize
Aç artar açlar üstüne

Çalıp çırpıp soyuyorlar
Hak ararsan dövüyorlar
Nice cana kıyıyorlar
Savaş var savaş üstüne

Halkımız yıldır borçlardan
Kazanırlar çalışmadan
Faizlerden Repolardan
Talan var talan üstüne

Halkı kazıkıyor Borsa
Gerçeği insanlar bilse
Kaynak üretime yönelse
Barış doğar barış üstüne

Sokakta yatar milyonlar
Rantiyede artar karlar
Zamanım'a onca canlar
Acı verir acı üstüne

15.08.2005

Süleyman Zaman

Yobaza Bakın

Mülhidisin diyerek, sövdüler bana
Nice müfsit geldi- gitti bu hana
Rafızî dediler kıydılar cana
Kendini bilmeyen, yobaza bakın

Hacı-Bektaş hikmetiyle dolmuşum
Pir Sultandan feyzimi almışım
Mansur ile Enel-Hakka varmışım
Özünü görmeyen yobaza bakın

ütünsel evrenin özünü bilmez
Özünde nefreti sonsuzca silmez
Kazanıp ta bir dost gönlüne girmez
Düşmanca davranan yobaza bakın

O yaratmış gibi, verir fetvayı
Sorsan asla bilmez Güneşi Ay'ı
Yaşatmaz sevene, aşkı sevdayı
Hayatı zül sayan yobaza bakın

Tanımaz özün, atar cakayı
Uzak espriden, bilmez şakayı
Yükledi Zamanım'a nice belayı
Kendini bilmeyen yobaza bakın

15.06.2005

Süleyman Zaman